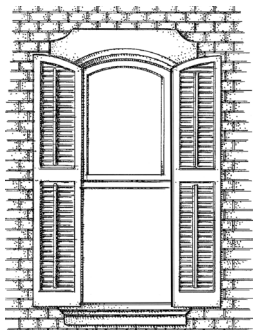

**VESTI
iz sveta**

**III
2013**

III tromesečje

INTEREVROPSKA DIVIZIJA (IED)

Dragi vođo subotne škole,

Ovog tromesečja obratićemo pažnju na Interevropsku (nekadašnju Evro-Afričku) diviziju, koja obuhvata zemlje Andoru, Austriju, Belgiju, Bugarsku, Češku, Francusku, Nemačku, Gibraltar, Italiju, Lihtenštajn, Luksemburg, Maltu, Monako, Portugal, Rumuniju, San Marino, Slovačku, Španiju i Švajcarsku.

U ovoj diviziji živi više od 338 miliona ljudi, ali samo 177.750 adventista, što predstavlja odnos od 1: 1.900.

Izazovi

Portugal je moderna, pretežno sekularna zemlja. Njena lokacija u blizini Afrike privlači mnoge emigrante sa tog kontinenta. Imigranti u većini slučajeva teško izdržavaju svoje porodice od malih prihoda koje uspevaju da zarade. Oni oskudevaju u toploj odeći i osnovnim sredstvima neophodnim za otpočinjanje novog života u Evropi.

Crkva u **Bugarskoj** ostala je čvrsta za vreme komunističkog perioda i nastavlja da napreduje, mada sporim tempom. Međutim, među romskim stanovništvom koje je međusobno blisko povezano, crkva pronalazi plodno tlo i brzo napreduje. Oni često održavaju svoja bogoslužjenja u iznajmljenim stanovima ili manjim halama. Jednostavna crkvena zgrada omogućila bi im da pozovu i druge romske porodice i prijatelje da zajedno proslavljaju Boga.

Češka je jedna od država Evrope sa najvećim procentom ateista. Manje od 10% ljudi redovno odlazi na neko bogoslužjenje. Mladi ljudi koji su odrasli u crkvi posebno su ugroženi pozivima (kušanjima – prim.prev.) sveta, kojima su izloženi u toku studentskih godina.

Mogućnosti

Darovi trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će:

Delovanje crkve preko centra i crkve za emigrante u okolini Lisabona, u Portugalu.

Jedan evanđeoski projekat namenjen studentima na glavnim državnim univerzitetima u Češkoj i Slovačkoj.

Izgradnju crkve za romsko stanovništvo u zapadnoj Bugarskoj.

Dečiji projekat: Prostorije za bogoslužjenje za romsku decu u zapadnoj Bugarskoj.

Vaši darovi na delu

Tokom komunističkog perioda pastori i vernici tajno su se sastajali da bi se obučavali za službu. Nakon pada komunizma, vaši darovi trinaeste subote omogućili su da se kupi zemljište i zgrada za osnivanje teološkog fakulteta u Češkoj. Fakultet je nastavio da raste, a mladi ljudi se obučavaju za službu Bogu i adventističkoj crkvi. Hvala vam na podršci i molitvama.

06. jul 2013.

ODGOVOR KOJI NIKO NE BI POŽELELO – ČEŠKA

Bio sam gitarista u hevi- metal bendu. Za mene je smisao života bio u zarađivanju novca i dobrom provodu.

A onda je moj otac iznenada umro. Ubrzo nakon toga, supruga me je napustila i povela kćerku sa sobom. Bio sam uzdrman do temelja. Osećao sam da mi je nešto nedostajalo, ali nisam bio siguran šta.

Žena na molitvi

Nakon nekoliko godina sreo sam Olgu, ženu koju sam poznao od ranije. Međutim, ona je sada bila hrišćanka – adventista. Nikada nisam verovao u Boga, niti poznao nekog hrišćana, niti čuo za adventiste. Ali, zavoleo sam je.

Iz naših razgovora ona je shvatila da verovanje u Boga nije nešto što se samo po sebi razume. Pokušao sam da joj na osnovu nauke dokažem da Bog ne postoji, ali nije bila ubeđena u moje reči. Nije mi protivrečila, niti se svađala, samo mi je dala neke knjige i video kasete. Da bih mogao da argumentujem svoje tvrdnje, pročitao sam knjige i pregledao kasete, tražeći nedostatke u hrišćanskom razmišljanju.

Olga me je pozvala u crkvu i otišao sam. Tog dana se govorilo o stvaranju. Pokušao sam da ubedim ljude u razredu da je verovanje o stvaranju pogrešno, da je svet evoluirao. Članovi razreda nisu se naljutili na mene, niti su mi okrenuli leđa. Pažljivo su saslušali šta sam imao da kažem i mirno nastavili svoju pouku. Počeo sam da mislim da možda hrišćani, na kraju krajeva, i nisu toliko u zabludi.

Susret sa Bogom

Crkva je planirala odlazak na planinu na nedelju dana. Imao sam kancelariju u blizini njihovog kampa tako da sam mogao da im se pridružim nakon posla. Članovi crkve bili su kao porodica, međusobno povezani, pružajući jedni drugima puno razumevanja i podrške. Iznenadilo me je kad sam video da mogu da se zabavljaju bez

alkohola. Moji prijatelji i ja uvek smo bili pijani kad smo želeli da se provedemo. Vernici su me prihvatili kao jednog od svojih. Uskoro sam zatekao sebe kako uživam u sastancima i zajedničkom druženju.

Čitajući o evoluciji, primetio sam da su naučnici dolazili do određenih mesta koja nisu mogli da objasne, niti da donesu jasne zaključke kako je evolucija uopšte uspela dotle da stigne. Uvek se nekako osećao nedostatak informacija. Međutim, hrišćani su, kako mi je izgledalo, uvek bili spremni da popune sve praznine. Iznenada sam shvatio da mi je, zapravo, potrebna veća vera da prihvatim evoluciju, nego stvaranje. Tako sam počeo da verujem da je Bog ipak Stvoritelj.

Godinama sam konzumirao alkohol i duvan. Pokušavao sam da prestanem, ali bih nekako uvek odustajao. Voleo sam Olgu i želeo da prestanem sa pušenjem i pićem, ako ne zbog sebe, onda barem zbog nje. Ona mi je rekla da tražim pomoć od Boga. Čuo sam kako se ljudi u crkvi mole Bogu pa sam i ja pokušao isto. Rekao sam: “U redu, Bože, ne verujem u tebe, ali ako postojiš, pomози mi da prestanem da pušim”. Bacio sam cigarete, a Bog mi je dao snagu da nikada više ne zapalim ni jednu.

Ponekad u toku noći, pogledao bih tamno nebo i video nebrojene zvezde tamo gore. Jedne večeri setio sam se stiha koji sam pročitao ili čuo u crkvi, u kome Bog kaže da zna broj zvezda na nebu i broj vlasi kose na našoj glavi. Shvatio sam da – ako je Bog zaista Bog, a ta realnost mi je postajala sve ubedljivija –onda je On veoma moćan. On drži svemir u svojim rukama, a opet se brine o nečemu tako malom kao što je kosa na mojoj glavi.

Zaokret

Dugo sam smatrao da sam ja bog u svom životu, da ja njime upravljam, da mi niko ne treba, ali te noći sam prihvatio Isusa kao svog Stvoritelja i Gospoda. Predao sam mu svoj život. Uskoro nakon toga, zatražio sam od pastora da proučava Bibliju sa mnom. Nekoliko meseci kasnije sam se krstio, a onda i oženio prekrasnom ženom koja me je dovela Bogu. Bog mi je održao mnoge lekcije u proteklih nekoliko godina. Naučio me je da se svet ne vrti oko mene i da ne treba više da radim u svojoj sili, nego da vođstvo prepustim Njemu. Naučio me je da se On brine o najkrupnijim i najsitnijim pojedinostima u našem životu, jer je zain-

teresovan čak i za naše najmanje probleme. Bog je naučio Olgu i mene da On odgovara na molitve na svoj način, i u svoje vreme. Ona se molila da nađe supruga hrišćanina, koji ne živi okržen hevi- metal muzikom, dimom cigareta, alkoholom, već koji živi zdravim životom. Ja nisam bio ništa od toga, ali je Bog promenio moj život i postao sam čovek za kkvog se ona molila. Pre nego što je Bog preuzeo brigu o mom životu, ja sigurno nisam bio željeni odgovor na nečiju molitvu. I dalje volim muziku, ali sada, umesto da sviram hevi- metal, ja vodim crkveni hor.

Vaši misioniski darovi pomoći će da ljudi poput mene saznaju istinu o Bogu Stvoritelju i Spasitelju. Hvala vam što ste mi pomogli da učinim zaokret u životu i da ga predam Isusu.

DODATNE INFORMACIJE

- Češka je mala zemlja u centralnoj Evropi.
- Kao i u većini modernih evropskih država, ljudi u Češkoj su sekularni, sa postmodernističkim shvatanjima i načinom razmišljanja. Češka je druga zemlja u Evropi po broju ateista.
- Zvaničan jezik je češki.
- U zemlji živi nešto više od 10 miliona ljudi.
- Samo 10% ljudi u Češkoj redovno posećuje neku hrišćansku crkvu.

13. jul 2013.

“PUT INRI” – ISUSOV PUT – ČEŠKA

Narator: Velika prostorija ispunjena je žamorom, dok učenici opušteno sede oko stola na kaučima i stolicama na sklapanje. Povremeno se začuje se smeh okupljenih.

Jedan mladić počinje da štimuje gitaru dok ostali još uvek pristižu. Neko deli listove sa notama i mladi glasovi se postepeno stapaju pevajući omiljene strofe. Obučeni u majice i farmerke, ovi mladi

* INRI – skraćeno od: Iesvs Nazarevns Rex Ivdaeorvm /Jezus Nazarenus Reks Judeorum/ – reči koje je Pilat zapisao na Isusovom krstu

ljudi više liče na neku grupu za proučavanje nego na grupu koja se sprema za bogoslužje.

“Dobrodošli u ‘INRI put’, [Isusov put],” – kaže vođa, student univerziteta. “Da bih otklonio vaše sumnje, odmah ću reći da ovo nije crkva.” Čuje se blagi žamor. “Mi smo grupa prijatelja koja se tokom sedmice bavi različitim aktivnostima. Mihael vodi grupu za diskusiju o različitim temama koje bi mogle da vas zainteresuju, a Kara grupu za razgovor na engleskom jeziku četvrtkom. Danijel je” – kaže pokazujući na momka pored sebe – “momak uvek raspoložen za nedeljne sportske aktivnosti, a Peter je naš muzičar. Dobrodošli ste da se pridružite bilo kojoj od ovih aktivnosti, koje se nalaze na spisku okačenom na zidu u kuhinji.

Večeras će Jakov podeliti sa nama svoje iskustvo i priču o tome kako je došao u ‘INRI’ i šta to za njega znači.”

Ponovo naći Boga

Jakov: Potičem iz hrišćanske porodice. Iako me je majka uveravala da je Isus uvek sa mnom, često sam se osećao usamljenim. U školi su me deca zadirkivala i znao sam da se ne uklapam baš najbolje.

Crkva je postala mesto gde sam se sastajao sa prijateljima, a ne sa Bogom. Nisam redovno odlazio, i postepeno sam prestao da je posećujem. Počeo sam da pijem. Jedne noći sam otišao u bar i napio se. Neki čovek je započeo svađu i, udarivši me, oborio me na pod. Podigao je nogu sa namerom da me šutne u glavu, ali ga je neko u tome sprečio. Ustao sam i pobegao sa tog mesta.

Nekoliko dana kasnije, majka me je pitala da li se nešto dogodilo prethodnog petka uveče. Rekla je da je moja tetka imala predosećaj da sam u nevolji i da treba da se moli za mene. Kasnije sam saznao da je čovek koji me je napao te večeri, šutnuo nekog drugog svom snagom u glavu i na mestu ga ubio. Tog trenutka sam postao svestan da sam to mogao biti ja.

Druga šansa

Želeo sam da promenim svoj život. Ponovo sam počeo da odlazim u crkvu i osetio sam da mi to prija. Međutim, taj osećaj nije

trajao dugo. Nalazio sam se na klackalici između ovog sveta i Boga. Moji neuspesi u pokušajima da popravim svoj život još više su me tištali, ali tešilo me je to što sam znao da se moja majka i tetka mole za mene.

A onda me je jedan prijatelj pozvao da dođem na omladinski sastanak pod nazivom “INRI put”. Pristao sam jer sam poznao neke mlade koji su tamo odlazili. Te večeri je govornik iznosio svoju životnu priču, i ja sam se u njoj, u velikoj meri, prepoznao. Osetio sam da mi to Gospod šapuće, ali, s druge strane, i moj život opijanja i žurki takođe me je privlačio.

Drugi prijatelj me je pozvao da pođem sa njim na vikend seminar koji je organizovala grupa “INRI put”. Predlog mi je delovao veoma interesantno i prihvatilo sam. Međutim, bilo mi je teško da se koncentrišem na ono o čemu se govorilo jer sam žudeo za nikotinom. Nakon borbe sa samim sobom koja je trajala nekoliko sati, iskrao sam se iz kuće i otišao da zapalim cigaretu.

Nežni poziv

Istog trenutka sam osetio krivicu. Dok sam se vraćao na predavanje, sreo sam prijateljicu koja me je pitala da li je sve u redu. Izneo sam joj svoje probleme. Pažljivo me je slušala ne optužujući me, a zatim rekla: “Možeš početi iz početka, Isus će koračati uporedo sa tobom”. Tog trenutka sam doživeo Isusa kao svog dragog Spasitelja. Pomolio sam se sa prijateljicom i zajedno smo se vratili na predavanje.

Pošto sam Bogu predao brigu o mojoj zavisnosti od alkohola i duvana, On me je toga oslobodio. To nisam mogao sam.

Volim svoj novi život sa Hristom. Ovo nije poučna priča za malu decu, već priča o pravom životnom odnosu sa Isusom.

Bog me je vratio sebi kroz druženje sa ljudima iz grupe “INRI put” – mladim ljudima koji svojim životom otkrivaju da je Isus stvaran i da se brine za nas. Sada je moj život ispunjen bogocentričnim aktivnostima kojima pozivam druge mlade ljude, studente, da se pridruže ovom “INRI” – Božijem putu – programu koji je promenio moj život.

Narator: U prostoriji je vladala potpuna tišina dok je Jakov iznio svoju priču. Mnogi su mogli da se prepoznaju u njegovoj priči.

Na kraju Jakovljevog izlaganja, neko od prisutnih se jednostavno pomolio. Opet se čuo žamor mladih koji su zahvaljivali Jakovu što je izneo svoje životno iskustvo. Neki su ga slušali sa suzama u očima, klimajući glavom, jer su i sami mnogo puta, bezuspešno, pokušavali da promene svoj život. Drugi su slušali sa žarom i posebnim sjajem u očima, tražeći nadu u Isusu.

“INRI put” je adventistički omladinski program koji okuplja mlade bez obzira da li su adventisti ili ne, i pomaže im da shvate da na tom putu nisu sami jer je Bog pored njih. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da programi kao što je “INRI put”, dosegnu mlade ljude na univerzitetima širom Češke i Slovačke. Hvala vam što pomažete mladima u Evropi da upoznaju Isusa na nov i drugačiji način.

INFORMACIJE OD ZNAČAJA ZA MISIONSTVO

- Češka je druga zemlja u Evropi po broju ateista.
- Mladi ljudi često napuštaju svoja verovanja iz detinjstva tokom godina koje provedu na univerzitetu.
- “INRI put” (Isusov put) je omladinska organizacija koja nudi prijateljstvo, druženje u prirodi i aktivnosti za izgradnju vere tokom vikenda i školskih raspusta.
- “INRI put” je pomogao mnogim mladim ljudima da upoznaju Isusa, a drugima da ostanu blizu Hrista i crkve dok su odvojeni od svojih domova i porodice.
- Za više informacija o ovom projektu, pogledajte adventistički misioni DVD za ovo tromesečje.

20. jul 2013.

PUTEM RADOSTI - ČEŠKA

Kao i mnogi drugi mladi ljudi u Češkoj, Jana je odrasla u porodici koja nije bila religiozna, niti je gajila duhovne vrednosti. Kao tinejdžerka, ona je sa svojim prijateljima vreme provodila u disko klubovima i na tehno žurkama. Zajedno sa svojim društvom eksperimentisala je sa drogama, a roditelje je lagala da se ne bi brinuli.

Jana je završila srednju školu i otišla na studije na univerzitet u drugom gradu. Na predavanjima je stekla tri drugarice koje su bile hrišćanke. Jedna od njih je bila adventistkinja. Devojke su provodile dosta vremena zajedno i Jana se pitala kako to da uvek izgledaju tako srećno. Nisu pušile ni pile, niti su odlazile u diskoteku kao što je ona činila. Ipak, izgledalo je da zaista uživaju u životu.

Jana je posebno volela Alenu, adventistkinju. Nešto u vezi sa njom privlačilo je Janinu pažnju i izazivalo divljenje. Jana se pitala da li bi ona mogla da bude tako srećna bez droge i alkohola. Prestala je da ide u diskoteke i na žurke, ali joj je bilo teško da se odrekne pušenja i alkohola.

Iako je njen životni stil bio potpuno drugačiji od životnog stila njenih hrišćanskih drugarica, Jana je uživala u njihovom društvu i postale su joj najbliže prijateljice. Delile su svoja verska iskustva sa njom, a ona ih je slušala. Međutim, nije bila spremna da napravi tako radikalnu promenu u svom životu.

Novo poglavlje

Devojke su zajedno završile studije, a Jana i Alena su odlučile da nastave obrazovanje u drugom gradu. Dogovorile su se da zajedno stanuju.

U Brnu je Alena počela da pohađa omladinski program koji se zvao "INRI put". Pozvala je Janu da pođe sa njom uveravajući je da to nije tradicionalna crkva. Jana je otišla i oduševila se. Svidelo joj se pevanje i toplo prijateljstvo. Istog trenutka je poželela da bude deo tog zajedništva.

Stekla je mnoge nove prijatelje i pridružila im se u raznim aktivnostima – večerima igara i druženja, molitvenim sastancima i biblijskim diskusijama – samo da bi bila blizu ovih hrišćana.

Jana je provodila sve više vremena sa Alenom i svojim novim prijateljima iz “INRI puta”. Kada joj je Alena predložila da proučava Bibliju, složila se. Sve u vezi sa hrišćanstvom činilo joj se novim, tako da je krenula od početka.

Godinu dana kasnije, osetila je da treba da donese odluku. Želela je da preda svoje srce Isusu, ali još uvek je volela svog dečka i nije želela da raskine s njim. Pozvala ga je na neke “INRI put” programe i on se pridružio momcima na nekoliko sportskih događaja. Međutim, nije želeo da ima bilo šta sa hrišćanstvom. Jana je bila rastrzana između svoje nove ljubavi prema Bogu i stare ljubavi prema svom momku. Molila se i plakala, ali vremenom je ipak izabrala Isusa.

Neočekivani otpor

Jana je, kao i njen momak, prestala da puši i pije. Međutim, na njeno iznenađenje, njeni roditelji su pokazali otpor prema odluci da postane hrišćanka. Oni su vaspitani kao ateisti i bilo im je teško da prihvate to što njihova ćerka sada želi da postane hrišćanka. Nisu znali ništa o adventistima i strahovali su da je to možda neki kult.

Jana je bila čvrsta u svojoj veri i uskoro se krstila. Nastavila je da odlazi na sastanke “INRI puta” i postala vođa jedne molitvene grupe. Takođe je vodila i grupu pod nazivom “Licem u lice”, koja je pozivala hrišćane biznismene ili vođe lokalne zajednice da govore o tome kako uspeavaju da žive hrišćanskim životom u sekularnom okruženju. Ovo je bila popularna grupa među mladim neadventistima.

Janini roditelji polako prihvataju njen novi hrišćanski život. Postavljaju joj pitanja o crkvenim aktivnostima. Nedavno je razgovarala sa majkom o svom životu pre nego što je postala hrišćanka i nakon toga. Majka se složila da je Janin život bolji od kako je postala hrišćanka – mnogo bolji.

“INRI put’ je predstavljao nešto veliko za mene, tačku preokreta u mom životu” –kaže ona. “Verovatno ne bih ni kročila u neku tradicionalnu crkvu, ali ‘INRI put’ je nešto drugo. On izlazi u susret po-

trebama današnje omladine, od koje mnogi, kao ni ja, nikada ranije nisu upoznali Hrista.

Prijatelji koje sam ovde stekla, kao i vreme koje provodimo zajedno u razonodi i duhovnim razgovorima, uticali su u velikoj meri na moj život. Videla sam da mladi mogu biti srećni bez droge i alkohola. Uvek sam smatrala da me te stvari čine srećnom, ali sada znam da su to samo loši falsifikati. Hristos je jedini put do prave sreće”.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se proširi delovanje “INRI puta” širom Češke i Slovačke kako bi još mnogo mladih moglo da doživi lepotu, ljubav i čuda koja čini naš Spasitelj.

INFORMACIJE OD ZNAČAJA ZA MISIONSTVO

- “INRI put” ima za cilj da okupi mlade adventiste i pomoćne im da opstanu u crkvi tokom studentskih dana kada su posebno ranjivi, kao i da dosegne mlade neadventiste koji nikada ranije nisu kročili u crkvu.
- Organizujući povremena okupljanja radi bogoslužjenja, diskusije, proučavanja, sporta, molitve, ili odlazaka u prirodu tokom vikenda, vođe “INRI puta” žele da upoznaju svoje prijatelje sa Isusom putem zajedništva i evangelizacije.
- Tokom šest godina koliko “INRI put” postoji, desetine mladih ljudi došlo je u crkvu, a još mnogi su se vratili i ojačali svoj odnos sa Bogom.
- Za više informacija o “INRI putu”, pogledajte adventistički misioni DVD za ovo tromesečje.

27. jul 2013.

PREOKRET – ČEŠKA

Zovem se Jozef. U svojim tinejdžerskim godinama bio sam pun gneva i često sam izazivao nevolje. Moj otac je insistirao da brat i ja idemo u crkvu. Ja nisam želeo da idem i to sam svima stavljao do

znanja. Nisam obraćao pažnju na ono što se govori, a ponekad sam se i svađao sa vernicima. Izvan crkve sam mrzeo ljude bez ikakvog razloga. Započinjao sam svađe i tuče na ulici sa ljudima koje nisam čak ni poznavao.

Molitva u kupatilu

Pre dve godine crkva je organizovala omladinski kamp i podrazumevalo se da ćemo brat i ja ići. Otvoreno sam pokazivao da ne želim da idem, mada sam se ipak nadao da bih tamo mogao da upoznam neke devojke. Bilo mi je teško da razgovaram sa devojkama, ali sam voleo da budem u njihovoj blizini, da im budem prijatelj.

Na kampu smo imali po tri sastanka dnevno. Pastor je govorio o ljudima koji su upoznali Boga i čiji život se promenio. Nisam želeo da priznam, ali te priče su ostavile utisak na mene. Pitao sam se da li bi moj problem sa devojkama bio rešen ako bih se obratio Bogu za pomoć. Frustriran, napustio sam sastanak i otišao u kupatilo. Zaključao sam vrata i molio se. Izvinio sam se Bogu za sve nevolje koje sam izazvao i zamolio Ga da mi pomogne. Bio sam zatečen kada me je odjedanput preplavilo osećanje da mi je oprošteno. Zaplakao sam. Zamislite tog “čvrstog momka” kako plače!

Sledećeg popodneva, dok sam se šetao po plaži, sreo sam devojku koju sam površno poznavao. Ranije nikada nismo razgovarali, ali ovog puta, ni sam ne znam kako, odmah smo stupili u razgovor. Razgovarali smo četiri sata!

Moji prijatelji su primetili da mi se nešto dogodilo – nešto značajno. Nisam mnogo govorio, ali znao sam da je Bog odgovorio na moje molitve i napravio preokret u mom životu.

Širiti ljubav

Kada smo se vratili sa kampovanja, nisam želeo da izgubim ono što sam stekao sa Bogom. Nastavio sam da se molim i čitam Bibliju. Kada bih sreo ljude sa kojima sam nekada započinjao svađe i tuče, osetio bih prema njima nešto sasvim drugačije. Nasmejao bih se, klimnuo glavom ili mahnuo. Ali, Bog me je poveo korak dalje i pozvao

me da im kažem da ih volim. To sam i učinio. Tražio sam od Boga oprostaj za sve što sam skrivio, a sad sam i njih molio da mi oprostite. U početku mi nisu verovali, ali kada su se uverili da sam se zaista promenio, prihvatili su.

Izvinio sam se svojim učiteljima za nepoštovanje i nestašluke na časovima. Izvinio sam se školskim drugovima, prijateljima, bratu, roditeljima. Svi su mogli da primete da sam se promenio – da sam postao drugačiji.

Jednog dana, grupa nekih tinejdžera počela je da mi preti. Neka- da bih se potukao sa njima, ali sada sam se samo nasmejao i rekao: “Vi mislite da ste gubitnici, ali u Božijim očima ste veoma dragoceni”. Momci su bili potpuno šokirani, a ja sam nastavio da govorim. Pozvao sam ih da dođu u crkvu, na omladinski program. Jedan od njih je zaista i došao.

Dosegnuti druge

Moj brat i ja, sa još dvojicom momaka, organizovali smo seriju sastanaka za mlade u našoj crkvi. Pozvali smo prijatelje preko Fejsbuka i drugih socijalnih mreža. Planirali smo da na te sastanke pozivamo mlade naših godina jer se suočavamo sa sličnim izazovima.

U našoj crkvi retko bude više od 25 posetilaca i većinom su to stariji ljudi. Ali zahvaljujući Bogu koji uslišava molitve, na naše sastanke dolazilo je oko sedamdesetoro, većinom mladih ljudi. Neki od njih su želeli da razgovaraju o svojim problemima – u vezi sa porodicom, zavisnošću od droge, pa čak i mislima o samoubistvu. Savetovao sam ove mlade ljude što sam bolje umeo – ja kome su slični saveti bili potrebni samo godinu dana ranije!

Međutim, kako su se moji ispiti približavali nisam više imao vremena da pružam savete, pa čak ni da govorim na sastancima. To su bili ispiti koji određuju ne samo da li ću diplomirati, već i da li ću moći da nastavim obrazovanje na koledžu ili univerzitetu. Nikad nisam bio naročito vredan učenik, ali odlučio sam da, uz Božiju pomoć, učinim najbolje što mogu da bih Ga proslavio. Diplomirao sam i posvetio svoj život Bogu i pomaganju bližnjima. Sada studiram na adventističkom fakultetu da bih se pripremio da služim Bogu kako

god On smatra da treba. Video sam Božiju moć da menja život, i osetio Njegovu ruku u svom životu. Želim o toj sili i moći da govorim drugima. Samo da znate, fakultet koji ja pohađam, ovde u Češkoj, otpočeo je svoj rad pre nekoliko godina zahvaljujući upravo darovima trinaeste subote. Hvala vam na vašim darovima i molitvama – jer zaista deluju!

INFORMACIJE OD ZNAČAJA ZA MISIONSTVO

- Za vreme komunizma mladi adventisti su morali da se sastaju u tajnosti kako bi proučavali Božiju Reč i pripremali se za službu. Nisu imali mogućnosti da pohađaju fakultet, ni da se, na taj način, pripreme za rad sa punim radnim vremenom.
- Pre nekoliko godina, darovi trinaeste subote upotrebljeni su da se u Češkoj kupi zemljište i zgrada za adventistički fakultet, koji je od tada značajno napredovao obučavajući mlade pastore i biblijske radnike da budu uspešni u širenju Božijeg dela u svojoj zemlji.

03. avgust 2013.

“JER OGLADNJEH, I DASTE MI DA JEDEM...” – PORTUGAL

Marija Santos se nasmešila i pozdravila malu grupu imigranata koja se okupila pred vratima adventističke crkve. Otključala je vrata i pozvala ljude da uđu, a zatim je požurila uza stepenice da bi otključala prostorije koje služe kao uslužni centar crkvene zajednice.

Jedan kombi se zaustavio ispred zgrade i dva muškarca su istovarila hleb i sveže povrće iz bakalnice i banke hrane. Odneli su hranu na sprat gde su je dve žene sortirale i raspoređivale.

Crkveni uslužni centar smešten je u dvema malim prostorijama i hodniku na drugom spratu crkvene zgrade. Police se nalaze u jednoj prostoriji, povijene pod težinom konzerviranog voća i povrća, testenine, i mleka u prahu. Dva zamrzivača puna su smrznute hrane, a frižider napunjen do vrha jogurtom iz lokalne prodavnice. Okačeni o šipku ispod visokog plafona, vise redovi kaputa, džempera i druge tople odeće. Zima dolazi. U obližnjem hodniku, na stolovima je poređana hrana koja ne može dugo da stoji. Ona se mora podeliti danas ili će se pokvariti.

Glad i hladnoća

Jedna žena se polako penje uz stepenice. Njeni zglobovi oboleli od artritisa ne mogu brže da se pokreću. Ona se smeši redaru koji joj nudi da sedne i malo popriča sa njim dok Marija priprema njeno sledovanje. “Kako je vaš unuk?” – pita je redar. “A vaš suprug?”

“Mali Toni je dobro”, odgovara žena,“ ali mom suprugu smeta hladno vreme. Mogu li da dobijem neki džemper za njega?” – pita, pokazujući očima na susednu prostoriju. Dozvolili su joj da izabere džemper koji odgovara njenom suprugu, a zatim joj pomogli da siđe niz stepenice. Tu je sačekala da se kombi vrati i poveze je kući, zajedno sa njenim paketom hrane. Tri velike torbe pune namirnica su teške, a do njene kuće ima više od kilometar i po hoda.

Prilazi neki čovek. Govori tiho, sramežljivo. Nije navikao da dolazi u centar po hranu i odeću, ali njegova supruga je bolesna, a gladni su. Marija brzo pakuje nekoliko vreća hrane za njega. Njen pogled se zadržava na njegovoj tanušnoj jakni. Pita ga da li mu je potreban džemper ili kaput. “Nemam kaput” – odgovara čovek posramljeno. Pomogla mu je da izabere topli kaput koji je obukao pre nego što je krenuo. Ljubazno se zahvalio i sišao niz stepenice.

Kako sati prolaze, broj ljudi se povećava. Pre nego što se centar zatvori, desetine ljudi i njihovih porodica, većinom imigranata, biće potpomognuto delovanjem ovog centra, preživće još jednu sedmicu.

Anin suprug ima posao, ali njegova primanja su toliko mala da ne mogu zadovoljiti potrebe četvoročlane porodice. Bili su prinuđeni da se presele kod Anine babe, u kuću sa jednom prostorijom. Oni dolaze po hranu. Marija se uvek potruđi da u vreće sa hranom ubaci

i neki časopis ili knjigu koja će ohrabriti porodicu da se osloni na Boga. Ana ceni duhovnu hranu, podjednako kao i telesnu.

Gertruda je starija žena, udovica koja živi u maloj kući nadomak crkve. Njena penzija ne zadovoljava njene mesečne potrebe. Kada god dođe u crkvu po pomoć, Gertruda razgovara sa Marijom. Vremenom su se sprijateljile. “Često razgovaramo o Bogu” – kaže Marija. Pastor je upoznao Gertrudu i posetio je nekoliko puta u njenom domu. Ponudio joj je da proučava Bibliju sa njim, što je ona prihvatila. Uživala je u proučavanju i počela je da dolazi u crkvu. Gertruda je nedavno krštena i sada se raduje svojoj novoj porodici u Hristu.

Mnoge ruke

Marija ne radi sama. Nekoliko ljudi joj u tome pomaže, od kojih su neki članovi crkve. Ali, među njima ima i onih koji nisu. Oni su prijatelji crkve koji odobravaju to što crkva radi. Jedna žena je počela da dolazi u crkvu nakon što je nekoliko meseci pomagala. Druga je krenula na tečaj kuvanja.

Kada se centar otvori, i pastor obično bude tu. On razgovara sa ljudima nudeći im ohrabrenje i duhovnu pomoć.

“Mnogi dolaze u centar po hranu, ali im je potrebna i duhovna hrana” – kaže Marija. Ona i njen tim naporno rade kako bi zadovoljili ljudske potrebe, kako fizičke tako i duhovne. “Ovo je Božiji posao. Potreban nam je veći prostor da bismo mogli da pomognemo većem broju ljudi. Molimo se za novi crkveni centar koji bi se otvorio nedaleko odavde. Na taj način bismo mogli da učinimo više za ljude iz sredine u kojoj služimo.”

Marija pažljivo bira dečije knjige i drugu literaturu, i stavlja u paket jedne žene. Kaže: “Sećam se da je Isus rekao: ‘Jer ogladnjeh, i daste mi da jedem...’”

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja doprineće da se izgradi veći, efikasniji crkveni centar, kao i crkva za zajednicu imigranata koja je smeštena u okolini Lisabona. Hvala vam što pomažete da crkva, preko ove samarićanske službe, ukaže ljudima kojima služi na Božije srce i Njegove raširene ruke.

Informacije od značaja za misionstvo

Imigranti čine većinu stanovništva u nekoliko zajednica u okolini Lisabona. U teškoj ekonomskoj situaciji u kojoj se nalaze, teško uspeavaju da izdržavaju svoje porodice, ali su otvoreni da čuju Hristovo jevanđelje.

Crkva u Portugalu podržava delovanje centara za pomoć siromašnima. Takav pristup ljudima otvara vrata za jevanđelje i vodi ih ka Isusu.

Zgrada u kojoj će se nalaziti crkva i centar za pomoć siromašnima biće izgrađena u središtu ove oblasti, tako da će mnogi u njoj moći da pronađu fizičku i duhovnu hranu, i steknu nove prijatelje u Hristu.

Za više informacija o ovom projektu, pogledajte tromesečni adventistički misijski DVD.

10. avgust 2013.

UPORNI HODOČASNIK – PORTUGAL

Elena je glasno zakucala na vrata crkve. Kada je prst zaboleo, nastavila je da lupa pesnicom. Bila je ljuta. *Prevalila sam pola Pariza da dođem na bogoslužjenje, a crkva je zatvorena!* – pomislila je. Pomerila se malo unazad, tražeći neki znak koji bi joj pokazao koja je to crkva, ali nije videla ništa. Zgrada je izgledala pomalo oronulo. Možda je imala pogrešnu adresu.

Polako je krenula nazad prema metrou, da bi se vratila u stan koji je delila sa rodbinom. *Možda će se sledeće sedmice vratiti sa tog mesta na koje su otišli*, pomislila je.

Misterija prazne crkve

Elena se nedavno doselila u Pariz kako bi našla posao i bila bliže svom suprugu koji je ranije došao u Francusku radi posla.

Kada se vratila u stan, proverila je na internetu adresu crkve. Naredne subote, Elena je ustala ranije i krenula na put autobusom i metroom do prazne zgrade. Ponovo je pokucala na vrata, i ponovo niko nije odgovorio. Razočarana i besna, promrmljala je: “Ne mogu da verujem. Zar opet! Gde sam pogrešila?”

Elena je polako hodala nazad do autobuske stanice. Odatle je metroom stigla u centar Pariza. Bila je razočarana što nikog nije našla u crkvi, ali ju je njen ruski temperament nagonio da bude još odlučnija u nameri da pronade adventističku crkvu u ovom gradu. Adventistička crkva je jedina u koju je ona ikada odlazila. Čeznula je za zajedništvom i toplinom koju su njen suprug i ona našli u maloj crkvi u Portugalu.

Šetala je trgom punim užurbanih ljudi, kupaca, parova. Nedostajao joj je suprug koji se zbog posla nalazio u drugom delu Francuske. Razočarenje pomešano sa nostalgijom ispunjavalo je njene misli. Setila se pastora Agostoa, rođaka njenog supruga, koji ih je prvi pozvao da dođu u crkvu. Najpre su ga odbili. Sledeći put otišli su samo iz pristojnosti. Međutim, uskoro su postali deo male grupe vernika.

“Ne možete ući”

Odjednom je zastala. Znak iznad njene glave privukao joj je pažnju. “Crkva adventista sedmog dana” (Hrišćanska adventistička crkva – prim.prev.) – pisalo je. Radost je ispunila njeno srce, kada je shvatila da je zgrada koja je izgledala kao poslovni prostor, zapravo bila crkva. Brzo se popela stepeništem i povukla vrata. Čovek je odškrinuo vrata i rekao joj nešto na francuskom. Nije razumela ni reč, ali shvatila je njegovu gestikulaciju koja je govorila: “Ne možete ući”. Elena se namrštila. Kako je mogao to da joj kaže? Uspela je da zaviri unutar crkve. Ljudi su nosili peškire i velike kofe sa vodom. Bila je zbunjena. Primetila je nekoliko Afrikanaca unutra. Njen suprug je bio afričkog porekla i smatrala je te ljude veoma bliskim. Želela je da bude sa svojom duhovnom porodicom, iako nije razumela šta govore. Umorna i tužna, polako se odmakla od vrata i krenula nazad. Ušla je u metro i vratila se kući.

Kasnije te sedmice nazvala je pastora Agosto u Portugalu. Kada se javio na telefon, osetila je kako ljutnja u njoj ponovo raste: “Pokušala sam da uđem u adventističku crkvu ovde u Parizu, ali me nisu pustili!” – rekla je.

Pronaći porodicu

Pastor Agosto je govorio mirnim tonom, obećavši da će proveriti šta se to desilo. Pozvao je nakon nekoliko minuta i rekao da je prva

crkva trajno zatvorena, a da se u drugoj odvijao obred poniznosti. “Verovatno je bila velika gužva, te zbog ograničenog prostora nisu mogli da primaju ljude sa strane.” Zatim joj je dao broj telefona pastora u Parizu koji govori portugalski i rekao: “Nazovi ga, on će te rado primiti”. Elena je nazvala pastora koji ju je odmah pozvao da dođe u crkvu na bogosluženje naredne subote. Elena je otišla u portugalsku crkvu i bila toplo primljena. Kada je zauzela svoje mesto, napokon se osetila prijatno, kao kod kuće. Osetila je mir, spokoj, pripadnost. Vremenom je počela da proučava biblijske teme. Delila je sa suprugom sve što je naučila. On je dolazio u Pariz da bi zajedno išli na bogosluženje. Uskoro su se njih dvoje spremali za krštenje.

Elena i njen suprug vratili su se nazad u Portugal. Opet su mogli da posećuju malu crkvu sa velikim srcem u blizini svog doma. Tu su se oboje krstili.

“To doba usamljenosti pomoglo mi je da shvatim koliko mi je Bog potreban” – kaže Elena. Njen suprug i ona ponovo su razdvojeni zbog posla, ali ona nalazi utehu u crkvenim aktivnostima i službi Bogu. Ona je hodočasnik koji je konačno pronašao svoj mir.

Mala crkva je već prerasla iznajmljene prostorije u kojima se održavalo bogosluženje. Moraće da se preseli na neko drugo mesto, u veći prostor, koji će moći da kupe, a ne da iznajmljuju. Deo darova trinaeste subote u ovom tromesečju pomoći će da se obezbedi stalni crkveni dom za veliku populaciju imigranata u Portugalu.

Informacije od značaja za misionstvo

Lisabon, glavni grad Portugala, ima populaciju veću od pola miliona ljudi.

Značajan broj imigranata, većinom iz Afrike, naseljen je u gradskoj oblasti. Zbog ekonomske krize, mnogi imigranti se bore da pronađu posao kako bi pomogli svojim porodicama.

Deo darova trinaeste subote omogućiće da se izgradi stalni humanitarni centar, u kom će se nalaziti i prostorije za službu Bogu.

Za više informacija o projektu trinaeste subote u Portugalu, pogledajte adventistički misioni DVD.

17. avgust 2013.

DELITI DAROVE – PORTUGAL

Izabel je držala slušalicu čvrsto priljubljenu uz uvo. Zvao je njen bivši šef, menadžer banke sa malog ostrva na zapadu Afrike. “Ta žena, Klerija, teško je bolesna. Potrebno joj je mesto gde će boraviti dok bude primala medicinske tretmane u Portugalu” – govorio je njen bivši šef. “Možeš li da joj pomogneš?”

“Učiniću sve što budem mogla” – odgovorila je Izabel. Bankar joj je zatim dao Klerijine podatke, a Izabel je obećala da će je sačekati na aerodromu.

Spustila je slušalicu i osvrnula se oko sebe u svojoj maloj dnevnoj sobi. Kuća u kojoj je stanovala sa svojim suprugom i petoro dece već je pucala po šavovima. Izabel je bila zahvalna što su njena deca uvek spremna da dele svoje krevete jedni sa drugima. Počela je da raščičava mušku sobu kako bi napravila dovoljno prostora za svoju buduću gošću.

Nekoliko dana kasnije, Izabel je dočekala Kleriju i odvezla je u bolnicu. Klerijino otežano disanje bilo je veoma čujno i pored buke koju je stvarala podnevna gužva na ulicama. “Uskoro ćemo biti u bolnici” – rekla je Izabel. Klerija je samo klimnula glavom.

Nekoliko sati kasnije, Izabel je platila Klerijine preglede i lekove, a zatim je odvezla u svoj dom. Pokazala joj je sobu i ostavila je da se odmara do večere.

Dok je Izabel pripremala večeru, ćerke su joj pomagale da postavi sto, a sinovi da u dnevnoj sobi napravi dovoljno prostora za spavanje. Zajedno su radili u tišini da ne bi uznemiravali svoju gošću.

Nakon večere Izabel je pozvala Kleriju da joj se pridruži na porodičnom večernjem bogoslužju. Objasnila je svojoj gošći da porodica čita Bibliju i moli se ujutru i uveče, a subotom ide u crkvu. Klerija je bila veoma zahvalna na gostoprimstvu i radosno se pridružila porodičnom bogoslužju.

Drugačiji duh

Klerija je ostala kod Izabel šest sedmica, a onda je rekla da ima rodbinu u Portugalu koja bi želela da je ugosti i pokuša da je izleči uz pomoć tradicionalnih vidara. “Oni smatraju da mi lekovi koje doktori prepisuju ne pomažu” – tiho je rekla. “Insistiraju da provedem jednu sedmicu kod njih kako bih mogla da isprobam drugačije tretmane.”

“Drugačije tretmane?” – ponovila je Izabel sa nelagodnošću. Bilo joj je jasno da ne može naterati Kleriju da ostane kod nje, iako je znala da su tradicionalni vidari u Africi, zapravo, vračevi. Sa tugom se oprostila sa Klerijom.

Nedelju dana kasnije, Klerija se vratila. “Kako su protekli tretmani?” – pitala je Izabel bojažljivo.

“Tvoj dom nema prave duhove koji bi omogućili vraču da me izleči” – odgovorila je Klerija.

Trnci su prošli niz Izabelinu kičmu. *Znači*, pomislila je Izabel, *vrač je lečio Kleriju*. “Duh u mom domu je Sveti Duh” – rekla je Izabel samouvereno. “On ne dopušta zlim duhovima da prebivaju tu gde On živi.”

“Moram da se vratim u dom svojih rođaka” – kazala je Klerija. “Ne pričaju mi duhovi koji su ovde.”

Izabel je samo uzdahnula i počela da pomaže svojoj prijateljici da se spakuje. “Molićemo se za tebe dok budeš odlazila”. Izabel i njena porodica predali su Kleriju u Božije ruke, zatraživši od Njega da je zaštiti od zlih duhova i navede je da prihvati izlečenje od Isusa, Velikog Lekara.

Trajno nasledstvo

Nekoliko sedmica kasnije, Klerija se vratila u Izabelin dom. Nastavila je sa tretmanima u bolnici i pridružila se porodici na bogoslužnjima sve dok njena viza nije istekla, te je morala da se vrati kući. Klerija je prihvatila Bibliju i nekoliko knjiga o Bogu koje joj je Izabel poklonila, obećavši da će ih pročitati.

Nekoliko meseci kasnije Klerija je poslala pismo u kome kaže da je prihvatila Isusa kao svog Spasitelja i da se priprema za krštenje. Koristila je knjige koje joj je Izabel poklonila da bi organizovala malu grupu za proučavanje u svom domu. Kasnije im je javila da je i njen sin postao adventista.

Godinu dana kasnije, Izabel je saznala da je Klerija umrla. Njene poslednje reči upućene porodici bile su: “Budite verni Bogu”.

Izabel kaže: “Srećna sam što smo mogli da podelimo svoj dom sa njom, što smo mogli da joj govorimo o Božijoj ljubavi i da se molimo za nju. Naše molitve za nju bile su uslišene. Očekujemo da ćemo je ponovo videti na nebu.”

Darovi

Izabel koristi svoj dar gostoprимstva da bi druge dovela Hristu. Drugi vernici iz njene male crkve u okolini Lisabona imaju drugačije darove: da podučavaju, da govore strane jezike, i da na taj način upoznaju ljude sa Spasiteljem. Njihovi darovi se umnožavaju u skromnoj crkvi koja prevazilazi fizički prostor u kome se nalazi.

Njihova služba u zajednici takođe napreduje, te im je potrebno više prostora kako bi efikasnije organizovali službu ljudima u njihovoj okolini.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja omogućiće da se obezbedi jedan crkveni bogoslužbeni centar, kako bi ova crkvena zajednica mogla dobiti stalni dom, i bolje i efikasnije služiti ljudima. Hvala vam što prilažete svoje darove.

Dodatne informacije

Izabel je vernica crkve koja se skoro u potpunosti sastoji od imigranata. Oni rukovode jednim društvenim centrom u kome vrše raspodelu hrane, odeće i kućnih potrepština ljudima kojima je to neophodno. Svaki paket hrane sadrži traktat ili duhovnu knjigu koja služi da ohrabri primaoca.

Tom centru je neophodno proširenje. Potrebne su im i prostorije za crkvu u kojoj će se obavljati bogoslužjenje i različiti vidovi službe bližnjima. Deo darova trinaeste subote upotrebiće se za nabavku ta-

kve zgrade koja će pod svojim krovom moći da primi jedan prošireni društveni centar, crkvu, kao i druge prostorije za raznovrsne programe kojima se može dopreti do ljudi. Hvala vam što prilažete svoje darove i širite vest o Božijoj ljubavi.

24. avgust 2013.

KOZE I PRIJATELJI – PORTUGAL

Kristof ima trinaest godina i živi sa svojim roditeljima i dvojom braće u seocetu smeštenom u jednoj dolini u centralnom delu Portugala. Doselili su se u svoj novi dom pre nekoliko godina kako bi deca mogla da se školuju.

Život u prirodi bio je potpuno novo iskustvo za Kristofa i njegovu braću. Naučili su da rade u polju, uzgajaju sopstvenu hranu, gaje piliće i voze traktor po kamenim putevima.

Jednog dana, Kristof je ugledao svog komšiju, starijeg čoveka, Antonia Lopeza, kako vodi svoje koze na ispašu. Zainteresovao se i pozeleo da i on čuva koze. Međutim, nije znao mnogo o njima, te je pitao komšiju: “Šta koze jedu? Da li zahtevaju mnogo nege? Koliko mleka daju? Da li je teško musti ih? Da li su skupe? Gde mogu nabaviti koze?”

Antonio Lopez je Kristofu davao veoma korisne savete podučavajući ga o svemu što treba znati o uzgoju koza. Kristof je pomagao Antoniu da vodi računa o svom stadu, sve dok nije uspeo da nabavi svoje koze. Antonio je pozvao mladića da dođe kod njega po savet kad god mu zatreba. Tako su ovaj mladić i stariji čovek skoro svakodnevno razgovarali o kozama. Ubrzo su postali bliski prijatelji.

Pored koza

Jednog dana Kristof je Antoniju postavio pitanje: “Da li veruješ u Boga?”

“Da”, odgovorio je stariji čovek, “mislim da verujem”. Kada je shvatio da Antonio ne ume da čita, dečak je ponudio da donese svoju Bibliju i da mu čita iz nje. “To bi bilo lepo!” – složio se Antonio.

Od tog dana, kad god bi Kristof došao da poseti Antonia, nosio bi svoju Bibliju i čitao svom prijatelju iz nje.

Jednog dana stari čovek je upitao: “Kojoj religiji ti to pripadaš?”

“Moja porodica i ja smo adventisti sedmog dana” – odgovorio je momak. “Mi slavimo Boga subotom.”

“Oh, znam ja za subotu” – kazao je starac. “Moja baba mi je o tome pričala dok sam bio mali.”

Kristof je bio iznenađen ali vrlo radostan. Od kad se njegova porodica preselila u Portugal, nije upoznao nikoga osim nekolicine adventista koji su znali za crkvu ili subotu. Kasnije tog dana Kristof je pričao roditeljima o svom razgovoru sa Antoniom.

Sledeći put kada je Kristof otišao da obiđe Antonia, pozvao ga je u crkvu. Međutim, crkva je bila udaljena, a put veoma loš – isuviše dug i naporan za starog čoveka. Stoga su nedeljom Kristof, njegova braća i roditelji išli u posetu Antoniu da bi zajedno s njim proučavali Bibliju u njegovom domu. Ponekad bi im se i pastor pridružio na proučavanjima.

Vest se uskoro proširila seocetom – da mali Kristof čita Bibliju Antoniu. Marija Eliza, Antoniova komšinica, takođe nije znala da čita, pa je zatražila da Kristof i njoj čita Bibliju. U stvari, većina starih seljana nije znala da čita i svi su želeli da im mladić čita Bibliju.

Kad Kristof ne bi imao neki školski zadatak, ili u nečemu pomagao svojim roditeljima, sastajao se sa drugim komšijama i sticao nova prijateljstva. Većina ljudi koji su živeli u ovom selu bili su stariji. Kristof i njegova braća bili su jedina deca koja su tu živela.

Svi stariji meštani voleli su ove lepo vaspitane i kulturne momke. Oni su im pomagali u brizi oko životinja i svega onog što stariji ljudi nisu mogli sami. Kristof i njegova braća postali su unuci celog sela.

Širiti Reč

Kristofova porodica je želela da učini mnogo više nego da samo čita Bibliju seljanima. Ponudili su se da tokom sedmice održe seriju biblijskih proučavanja. Svi u selu, apsolutno svi su došli na predavanje. Nakon prve sedmice molitvenih sastanaka, porodica, a ponekad i pastor, održavali su sedmične sastanke u nekom domu u selu.

Ljudi iz susjednih sela čuli su za ove sastanke, pa su zatražili da i oni čuju poruke koje su se tu iznosile. Antoniov brat koji živi sa druge strane planine pozvao je porodicu da dođe i u njegovo selo. Danas u tri mala sela postoje tri male molitvene grupe koje se redovno okupljaju da bi proučavale Bibliju i učile o Božijoj ljubavi. Neki seljani su čak počeli i da svetkuju subotu.

Božija ljubav se širi duž planinskih sela u centralnom delu Portugala. Iako je većina ljudi u ovoj oblasti protiv novih ideja i novih religija, oni ipak prihvataju Božiju poruku ljubavi. A sve je počelo sa jednim momkom, jednim starijim čovekom i nekoliko koza.

DODATNE INFORMACIJE

- Portugal je zemlja pravougaonog oblik koja se prostire duž južne i zapadne granice Španije, na Iberijskom poluostrvu. Svojom dugom obalom zemlja izlazi na Atlantski okean. Njen glavni i najveći grad je Lisabon.
- Zvanični jezik u Portugalu je portugalski, koji se govori još i u Brazilu, u dvema afričkim državama, na nekoliko ostrva u Atlantiku i Pacifiku, kao i u manjoj oblasti Azije.
- Ljudi u Portugalu predstavljaju skup različitih kultura. Odnedavno imigranti iz Afrike, Brazila i Azije daju ovoj zemlji poseban multikulturalni karakter.

31. avgust 2013.

RAST DONOSI MUKE – BUGARSKA

Baka Ana je uhvatila svog mlađeg unuka za ruku dok je slobodnom rukom održavala ravnotežu žureći niz kišom oblivenu ulicu. Hodala je najbrže što su joj njene bolne noge dozvoljavale.

Baka i mali Roman stigli su do ugla ulice i skrenuli u blatnjavo dvorište. Čula je kako ljudi u prizemnoj prostoriji radosno pevaju, ali njeno srce je bilo tužno. Kasnila je.

Usporila je hod dok se sa malim Romanom približavala vratima. Gomila dece tiskala se ispred vrata. Baka Ana je odmah znala da su sva mesta unutar kućne crkve zauzeta. Stajala je nekoliko minuta pored vrata, a zatim se okrenula i poslala kući. Roman i ona će danas propustiti službu u crkvi. Nije bilo mesta unutra. *Sutra*, pomislila je, *sutra ćemo opet pokušati*.

Rastuća zajednica

Baka Ana živi na jugozapadu Bugarske. Ona je Romkinja. U njenom gradu postoji velika romska populacija. Nekoliko godina ranije nekoliko Roma pridružilo se adventističkoj crkvi u gradu. Slavili su Boga sa bugarskom crkvom i delili otkrivenja Božije ljubavi sa drugima iz romske zajednice. Broj romskih vernika je rastao i oni su ubrzo izrazili želju da imaju svoju crkvu. Uz pomoć misije, iznajmili su stan na prvom spratu jedne kuće i renovirali ga da bi im služio kao crkva.

Romska crkva nastavila je da raste i sada broji više od 70 ljudi. To je preveliki broj za bilo koju kućnu crkvu, a u ovom slučaju, prijatelji crkve daleko prevazilaze broj vernika. Pronaći slobodno mesto za sedenje prava je premija pre svake službe. Danas je nekih 160 osoba, što vernika, što prijatelja, došlo da traži Božiji blagoslov i da ponudi svoju službu, tokom subote i skoro svakog dana u sedmici. Svaki mogući zid bio je uklonjen da bi se napravilo što više prostora za ljude koji su došli na bogosluženje. Stolice su toliko pribijene jedna uz drugu da između njih skoro uopšte nema mesta za noge. Kada se glavna prostorija popuni, poređaju se dodatne stolice u uskom hodniku, a kada vremenske prilike to dozvole, deca se druže napolju, tako da više odraslih može čuti bogosluženje pomoću internog TV sistema iz dečije sobe. Bez obzira na sve, neki moraju da stoje napolju, hvatajući deliće bogoslužnja kroz otvorena vrata ili prozor.

Komšije sa sprata se ponekad žale jer okupljeni vernici počinju da pevaju u 9.00 sati subotom ujutro i bude ih, a petkom i subotom uveče ih ometaju u gledanju televizije. Zato je crkva primorana da peva tiše.

Poslati decu kući

Mnoga deca ne dolaze u crkvu jednostavno zato što za njih nema mesta. Ako dođu i vide da je njihova prostorija prepuna odraslih, moraju da se vrate kući. Odrasli ne vole takvu situaciju jer znaju da deca zauzimaju značajno mesto u Božijoj porodici.

Romska crkva želi da deli svoju veru među svojim prijateljima Romima. Ona želi da pronade veći prostor za održavanje bogoslužjenja. Međutim, pošto kao švalje, čistači ulica, ili radnici na građevini ne zarađuju mnogo, i pošto mnogi uopšte nemaju posao zbog teških ekonomskih prilika, oni se bore čak i da plate kiriju za prostor koji sad iznajmljuju.

Problemi zbog rasta crkve

“Romi su jedna tesno povezana zajednica” – kaže pastor Stefan. “Kada pronadu veru u Isusa, oni to govore drugima i broj ljudi koji dolaze na bogoslužjenje bukvalno eksplodira.

Mnogi posetioci dolaze na naše bogoslužjenje. Čak i kad ne dođu vernici, već samo prijatelji i posetioci, prepuni smo” – dodaje pastor. “Kada bismo imali crkvu, broj vernika bi još više porastao, ali imali bismo prostora za sve njih. Oni su naša budućnost. Voleli bismo da održavamo evanđeoske sastanke, ali jednostavno nemamo gde da smestimo sve ljude. Za sada moramo da se fokusiramo na one koji već dolaze.”

Crkva je organizovala male grupe koje se sastaju subotom popodne da proučavaju Bibliju i nekako dopru do šire zajednice.

“Voleli bismo da imamo dva bogoslužjenja, ali Romi toliko vole crkvu da bi ostali i na drugom bogoslužjenju, čak i ako je isto kao prvo. Nema odbijanja ljudi” – dodaje pastor Stefan. “Ovim ljudima nikad nije dovoljno Božije Reči. Kad god imamo neku službu, oni dolaze. Čak i zimi imamo sastanke svake večeri u toku sedmice”.

Mogućnost za evangelizaciju

Ova zajednica vernika samo je jedna od desetina romskih zajednica u Bugarskoj. Oni ispunjavaju crkve, a često stoje i izvan pro-

storije da bi slušali Božiju Reč. Trinaeste subote u ovom tromesečju moći ćemo da doprinesemo rastu crkve u Bugarskoj. Deo darova upotrebiće se za izgradnju jednostavne crkve za romsku zajednicu u ovom gradu. Hvala vam što pomažete napredak Božijeg dela u ovom plodnom delu Njegovog vinograda.

INFORMACIJE OD ZNAČAJA ZA MISIONSTVO

- Romi žive širom Evrope, pa čak i u Severnoj i Južnoj Americi. Oni su tesno povezana zajednica i služe se svojim, romskim jezikom koji se sastoji od nekoliko dijalekata.
- Romi su nekad bili polunomadsko pleme, ali sada su osnovali zajednice u gradovima i njihovoj okolini. Kulturno su veoma povezani. Kada neko od Roma postane vernik, zid razdvajanja se ruši i mnogi počinju da slede njegov primer.
- Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja omogućiće da se izgradi romska crkva u Blagoevgradu u Bugarskoj.

08. septembar 2013.

SAN – BUGARSKA

Helikopter je preleteo iznad moje glave i razbarušio mi kosu. Preleteo je kratku razdaljinu. Potrčao sam za njim, jer sam video kako se spušta pored moje kuće. Helikopter je lebdeo dok su se merdevine od kanapa odvijale, i čovek u odelu se spustio niz njih. Dodirnuo je tlo upravo kada sam i ja utrčao u svoje dvorište. Mnoge komšije su već bile tu.

Pozdravio sam čoveka kada je kročio na zemlju. On je stavio svoju ruku na grudi i blago se poklonio u znak poštovanja.

A onda sam se probudio. Razmišljao sam o snu i pitao se šta on znači. Bio sam siguran da nikada ranije nisam upoznao tog čoveka iz helikoptera, ali njegovo lice, a posebno oči, urezale su mi se u pamćenje.

Poziv

Moja sestra i zet postali su adventisti i često su me pozivali u svoju crkvu, ali nikad nisam bio zainteresovan da odem. Jednog dana sestra me je pozvala da prisustvujem krštenju u njenoj crkvi. Bio sam radoznao. Nikada ranije nisam video krštenje odrasle osobe i pitao sam se kako će to izgledati. Prihvatio sam poziv.

Na dan ceremonije sestra sa svojom porodicom i ja otputovali smo u susedni grad. Njena crkva se okuplja u jednom starom kafetu i nema krstionicu. Zanimalo me je da vidim tu novu ceremoniju, ali bio sam oprezan u vezi sa crkvom i njenim učenjem. Stoga sam, za svaki slučaj, zauzeo slobodno mesto pozadi, na dnu prostorije, blizu vrata, kako bih mogao brzo da pobegnem.

Ljudi su počeli da pevaju dok su čekali dolazak pastora. Ja nisam znao pesme tako da sam samo slušao. Začuo se tihi žamor kraj vrata te sam se okrenuo da vidim ko to dolazi. Oteo mi se tihi uzvik – tamo je stajao čovek koga sam video u snu! Bio sam šokiran, ali sam uspeo da klimnem glavom prema njemu. Odgovorio je na moj pozdrav stavljajući ruku na grudi i poklonivši se blago, upravo onako kako sam video u svom snu. Sedeo sam skamenjen dok je čovek koračao prema prednjem delu male crkve kako bi otpočeo službu. Dok je stajao i vodio čin krštenja, plakao sam od sreće. Shvatio sam da je Bog vodio računa o meni tako što mi je dao san i doveo me na ovo mesto, upravo tamo gde je želeo da budem ovog posebnog dana.

Osvedočen i ubeđen

Nakon službe, ostao sam na zajedničkom ručku sa sestrom i zetom. Na moje iznenađenje, pastor je seo za naš sto. Posmatrao sam ga i slušao, ali nisam bio dovoljno hrabar da razgovaram sa njim. Pitao sam se da li on zna da mi je Bog pokazao njegovo lice u snu.

Tog dana sam odlučio da ću dolaziti u adventističku crkvu. Pažnja sa kojom se Bog brine o sitnim detaljima u mom životu smekšala je moje srce. U godini koja je sledila dolazio sam istrajno u crkvu i naučio mnogo o brizi koju Bog lično pokazuje. Nedugo zatim, krstio me je pastor koga sam video u svom snu.

Nakon krštenja, stidljivo sam prišao pastorovoj ženi, Ginki, i kazao: “Bog mi je dao jedan san pre više od godinu dana. U snu sam video tvog supruga koji je nosio upravo ono što je imao na sebi kada sam prvi put došao u crkvu i kada sam ga video. Tako sam shvatio da se Bog brine za mene i da me želi u ovoj crkvi”.

Ginka se zahvalno nasmešila. “Hvala ti” – rekla je. “Ti ne znaš za to, ali mi nismo bili voljni da prihvatimo poziv da služimo u ovom okrugu jer meni nije bilo dobro. Ipak, Bog nas je osvedočio da treba da dođemo. To krštenje koje si video bilo je prvo koje je moj suprug imao u ovom okrugu”.

Moje srce bilo je srećno kada sam shvatio kako nas Bog vodi. Bog nastavlja da deluje u mom životu. Kao dete nisam znao da čitam, a želeo sam da čitam Bibliju i govorim drugima o njoj. Bog me je naučio da čitam i danas koristim ovaj dar u radu sa decom iz crkve koja se sastaju u mom domu gde proučavamo pouku subotne škole.

Hvala vam

Naša mala crkva i dalje se sastaje u napuštenoj zgradi kafea. To je jedna prostorija koja nema ni grejanje ni struju. Ipak, zahvaljujući vašim darovima od pre tri godine, sada imamo zemljište i gradimo crkvu u kojoj ćemo održavati bogoslužjenja. Kada ona bude dovršena, mnogi će moći da dođu da slave Boga koji se brine o svakoj sitnici u našem životu. Hvala vam što sam dobio priliku da budem deo čuda koje Bog čini u mom gradu u severnoj Bugarskoj.

INFORMACIJE OD ZNAČAJA ZA MISIONSTVO

- Zapadna Bugarska ima oko 370.000 Roma među kojima se adventistička poruka veoma brzo širi.
- Grad Montana na severozapadu Bugarske ima romsku crkvu koja brzo raste. Oni se sastaju u jednom starom kafeu koji nema izolaciju, grejanje, ni tekuću vodu. To je sve što oni sebi, za sada, mogu da priušte.
- Deo darova trinaeste subote od pre tri godine omogućio je da se kupi zemljište i otpočne sa izgradnjom crkve. U nju će moći da stane 180 osoba, uključujući i dečije odeljenje.

- Još jedna romska crkva u Bugarskoj ovog tromesečja će dobiti pomoć za izgradnju crkve.

15. septembar 2013.

ŠIRITI VERU – BUGARSKA

Tedi i njena prijateljica Suzi su učenice srednje škole i vernice adventističke crkve koje žive u Montani, gradu na severozapadu Bugarske. One su bile zabrinute za svoju prijateljicu Klaudiju koja je previše vremena provodila sa pogrešnim društvom u školi. Ove dve devojke su počele da se mole za svoju prijateljicu.

Tedi se posebno trudila da provede što više vremena sa Klaudijom, pozvajući je da zajedno idu u šoping, ili na parče pice i veselo druženje. Jednog dana Klaudija je primetila: “Nisam znala da hrišćani mogu tako dobro da se zabavljaju! Ali ti i Suzi ste zaista zabavne!”

Klaudija je volela da odlazi u diskoteke i Tedi nije bila sigurna da li bi joj se svidelo na sastanku religiozne prirode. Ipak je pozvala Klaudiju na večernje bogoslužje u petak, dodajući da grupa koja se tamo okuplja voli da peva i da se dobro provodi dok proučava Bibliju. Klaudija je otišla i svidelo joj se. Počela je redovno da dolazi i uskoro se pridružila drugim omladinskim aktivnostima. Kada su neke druge prijateljice pozvale Klaudiju u diskoteku, odgovorila im je da je pronašla bolje mesto na kome može da provodi svoje vreme – crkvu. Tako se Božija poruka širi među Romima – od prijatelja do prijatelja.

Lanac prijateljstva

Većina Roma živi u varošicama i gradovima na zapadu Bugarske. Oni su zadržali svoj tradicionalni jezik i kulturu. Kada jedan Rom spozna Hrista, zahvaljujući njihovoj kulturi međusobne povezanosti, drugi počinju da ga slede. U Ćustendilu, gradu na krajnjem zapadu Bugarske, adventistička crkva je u ekspanziji među romskim stanovništvom. Danas u tom gradu na svakih 11 Roma dolazi jedan adven-

tista. Najveći izazov rastućeg verništva je kako pronaći odgovarajuću halu za bogoslužjenje. Novac za većinu Roma predstavlja veliki izazov s obzirom da su to uglavnom fizički radnici sa skromnim primanjima. Crkva u Bugarskoj pomaže koliko može, ali se i ona suočava sa finansijskim teškoćama.

Izazovi i mogućnosti

Romska zajednica širom Evrope ima manju stopu pismenosti u odnosu na nacionalni prosek. U nekim oblastima, roditelji Romi ne uviđaju značaj školovanja. Njihova deca u školu idu neredovno i napuštaju je nakon završenog osnovnog obrazovanja.

Romi koji žive u oblasti Montane na severozapadu Bugarske vrednuju obrazovanje više nego što je uobičajeno za njihovu etničku zajednicu, međutim, oni se suočavaju sa drugim izazovima. U toj oblasti ostalo je čvrsto uporište komunizma i ateističkih shvatanja što otežava širenje jevanđelja kako među Romima, tako i među Bugarima.

Dok sa jedne strane međusobna uska povezanost Roma olakšava širenje jevanđelja u njihovoj sredini, ateistički pogled na svet navodi ljude da mu se više opiru.

Kada je adventistički pastor Radev došao da vodi romsku crkvu u Montani, samo 15 Roma adventista odlazilo je na bogoslužjenje u bugarsku crkvu. Ta mala grupa održavala je uspešne evanđeoske sastanke među romskim stanovništvom, i ubrzo je nekoliko ljudi bilo kršteno. Grupa Roma koja je živela u inostranstvu vratila se i pridružila crkvi.

Nekoliko vernika živelo je u malom gradu nekih tridesetak kilometara od Montane. Danas taj gradić ima svoju crkvu sa dvadesetak vernika i još petnestak prijatelja koji, zajedno sa decom, dolaze na bogoslužjenje.

“Primećujemo sve veću zainteresovanost za jevanđelje među romskom populacijom” – kaže pastor Radev. “Sve više ljudi dolazi da čuje poruku koju Bog ima za njih. Oni još nisu doneli odluku da se pridruže Božijoj porodici, ali slušaju i uče.”

Nada za budućnost

Oko 5.000 Roma živi u Montani, gradu od 40.000 stanovnika, koji se nalazi na severozapadu Bugarske. Romska crkva ima 45 vernika i oko 30 redovnih prijatelja. Osim toga, oko dvadesetoro dece redovno dolazi na svoja posebna bogoslužjenja koja se održavaju u susednoj kući. Vernici se sastaju u jednom starom kafeu, u zgradi bez grejanja, sa tankim zidovima, bez struje i tekuće vode.

Crkva je kupila zemljište i otpočela gradnju. Vernici sami rade kako bi njihov san da imaju svoju crkvu postao java. Crkva će moći da primi 180 osoba, a imaće i posebne prostorije za decu i omladinu. Iako možda izgleda da je to veliki prostor za sadašnju crkvu od 70 ili 80 ljudi, pređašnja iskustva su pokazala da, jednom kada se crkva izgradi, ona bude i popunjena. “Mi planiramo rast crkve, ali moramo sagraditi crkvu pre nego što ostvarimo taj rast” – kaže pastor Radev.

Vernici crkve radosno očekuju dan kada će moći da organizuju program namenjen okolnoj zajednici, uključujući i sastanke malih grupa i evanđeoske serije. Za sada je to teško jer je kafić, u kome trenutno održavaju bogoslužjenje, potpuno neadekvatan. Ali, uskoro će doći dan kada će se otvoriti nova crkva, a Romi će, bez sumne, doći u velikom broju.

DODATNE INFORMACIJE

- U Bugarskoj živi oko 370.000 Roma. Većina njih živi u zapadnom delu zemlje.
- Romi nemaju neku dominantnu religiju. Neki su muslimani, a neki hrišćani. Mnogi uopšte nisu religiozno opredeljeni. U Bugarskoj su samo adventistička crkva i još neke protestantske organizacije zainteresovane za zadobijanje Roma za Hrista.
- U toku 2010. godine deo darova trinaeste subote upotrebljen je za izgradnju crkve za romsku zajednicu. Zemljište je kupljeno i građevinski radovi su otpočeli. Vernici romske nacionalnosti žele da se zahvale crkvi širom sveta na molitvama i podršci koju im pruža dok se trude da dopru do drugih ljudi u svojoj zajednici.

22. septembar 2013.

DELOVANJE VERE – BUGARSKA

Grupa uzbuđenih, nervoznih mladih ljudi stajala je u krugu i molila se. Njihova misija bila je ono što nikada ranije nije bilo učinjeno u Bugarskoj – preplaviti bugarske gradove hrišćanskom literaturom. Znali su da sami ne mogu ispuniti taj zadatak. Samo je Bog mogao to da učini.

Lukaš

Lukaš, članica ovog molitvenog tima, prikupljala je snagu dok je hodala gradom. Zapamtila je ohrabrujuće reči svog saradnika: "Bog će biti tvoj partner".

"Nemam dovoljno iskustva, Bože, molim te, budi moj partner" – molila se Lukaš.

Knjige koje je nosila postajale su joj sve teže dok je sledila svog prijatelja iz radnje u radnju. "Da li mogu da pogledam knjige koje imaš?" – upitao je jedan mladić. Iznenadena, Lukaš mu je dala da pogleda primerak *Čežnje vekova* i posmatrala ga kako okreće stranice.

"Želim da je kupim" – rekao je. Zatim joj je postavio nekoliko pitanja u vezi sa njenom crkvom. "Želim da dođem u tvoju crkvu i saznam nešto o Isusu" – kazao je mladić. Lukaš mu je vratila kusur i brzo pribeležila njegove kontakt informacije. Široko se osmehnula i obećala da će se moliti za njega. Dok je mladić odlazio sa knjigom, setila se da je Bog njen partner i da je najznačajniji deo njenog posla da širi Njegovu ljubav sa drugima. On će ići ispred nje pripremajući put i srca ljudi koje bude sretala.

Mimi i Albena

Mimi i Albena su išle pešice po neravnim ulicama, pokušavajući da prevaziđu obeshrabrenje. Ništa nisu prodale celog dana. Na Miminjoj strani ulice nalazila se jedna apoteka. U drugim apotekama nisu uspele da prodaju ništa od literature o zdravlju, ali Mimi je ipak

ušla unutra. Nije bilo mušterija pa se ponadala da će možda apotekari poželeti neku knjigu.

“Nisam zainteresovana za knjige o zdravlju” – rekla je farmaceutkinja. “Da li imaš neku duhovnu knjigu?”

“Oh, da!” – odgovorila je Mimi vadeći iz torbe *Čežnju vekova, Veliku borbu* i neke druge knjige. Žena je kupila šest knjiga i tražila adresu Mimine crkve.

Danas se ona i Mimi dopisuju preko interneta. Farmaceutkinja joj je nedavno saopštila da čita *Veliku borbu* i da je impresionirana tom knjigom.

U malom primorskom gradu, Mimi i Albena nastavljaju da traže otvorena srca i prilike za prodaju knjiga.

“Šta prodajete?” – pitala je jedna starija žena sa osmehom na licu.

“Prodajemo knjige o zdravlju”, odgovorila je Mimi.

“Oh, ja više nemam nikakvo zdravlje”, odgovorila je žena.

“Imamo i duhovnu literaturu”, ponudila je Albena.

Osmeh se vratio na ženino lice. Dok je posmatrala knjige koje joj je Albena pokazala, njeno uzbuđenje bilo je očigledno.

Međutim, odgovorila je: “Ja sam siromašna i ne mogu sebi da priuštiti da kupujem knjige” – a osmeh je polako nestajao sa njenog lica.

Albena joj je ponudila besplatni primerak knjige *Put Hristu*. Žena je uzela knjigu, prislonila je na grudi i rekla: “Toliko volim Boga!” Dok je prelistavala knjigu, nastavila je da govori: “Pokušavam da se molim za mog sina i ćerku, ali ne mogu da se setim pravih reči. Te molitve sam naučila još kao dete.”

“Kada se molimo, mi razgovaramo sa Bogom kao sa prijateljem”, rekla joj je Albena i zapisala na listu papira nekoliko stihova koje joj je preporučila da pogleda.

“Oh, ali ja nemam Bibliju”, odgovorila je žena.

“Zamolicećemo pastora da vam je donese”, obećala je Albena želeći da je ohrabri. Devojke su se pomolile sa ženom, tražeći od Boga da nastavi da je vodi. Shvatile su da često ono što je najbolje nije prodaja, već duhovna veza koja se uspostavlja.

Jordan

Jordan je to već znao. On još nije ni pokušao da prodaje duhovnu literaturu kada mu je Bog upriličio jedan poseban susret.

Bilo je to jednog snežnog popodneva. Jordan je čekao autobus kojim će se vratiti u grad nakon vikenda provedenog u kampovanju na planini. Ušao je u razgovor sa ženom srednjih godina po imenu Kamila. Već su izvesno vreme razgovarali pre nego što su shvatili da njihov autobus izgleda neće doći. Grupa ljudi koja ga je takođe čekala odlučila je da krene peške u grad i sačeka drugi autobus. Dok su tako pešačili, Kamila je zapitkivala Jordana o njegovoj veri.

I kada su konačno bili u autobusu, nastavili su da razgovaraju. Kamila je pozvala Jordana da poseti njenu rodbinu u gradu. Složio se i uskoro ih je redovno posećivao. Odneo im je Bibliju, a Kamila se pomolila sa njima. Kamila je počela redovno da se moli i Jordan je uveren da će njena vera uskoro procvetati u potpuno posvećenje Bogu.

Na poslu ili u slobodno vreme, u šetnji po brežuljcima zavejanim snegom, ili hodajući kroz grad za vreme letnje evangelizacije, Božiji tim studenata kolportera u Bugarskoj bio je aktivan u delu.

Dodatne informacije

Bugarska je zemlja sa 7,6 miliona stanovnika, koja se prostire duž Crnog mora. Njeno stanovništvo se polako osipa jer ljudi odlaze u inostranstvo u potrazi za boljim poslovnim mogućnostima.

Glavni grad je Sofija, a zvanični jezik je bugarski.

Adventisti postoje i deluju u Bugarskoj već više od 100 godina. Danas ih u Bugarskoj ima oko 7.600 – dakle, jedan adventista na svakih hiljadu ljudi.

Pogledajte adventistički misionski DVD sa posebnim izveštajem iz Bugarske.

29. septembar 2013.

PROGRAM TRINAESTE SUBOTE

- **Uvodna pesma:** “Isus još kuca na vrata” *Hrišćanske himne, br. 112*
- **Dobrodošlica**
- **Molitva**
- **Program:** “Talenti koje ti je Bog dao”
- **Darovanja** Dok se budu prilagali darovi, zamolite najmlađu decu ili decu školskog uzrasta da otpevaju pesmu koju su naučili tokom ovog tromesečja.
- **Završna pesma:** “Mi idemo gore” *Hrišćanske himne, br.394*
- **Završna molitva**

* * *

Učesnici: Šest do deset mladih osoba, osnovnoškolskog ili srednjoškolskog uzrasta i narator. [*Napomena: Učesnici ne moraju znati napamet svoje izlaganje, ali treba da budu dovoljno dobro upoznati sa materijalom da ne bi morali sve da čitaju iz skripte. Neka se svi učesnici osećaju slobodnim da unesu promene tamo gde je neophodno.*]

Rekviziti: Mapa Interevropske divizije. (Skinite misionisku mapu sa sajta www.AdventistMission ili skenirajte onu sa poledine pouke za ovo tromesečje. Prikažite mapu na platnu ili nacrtajte na većem listu papira.) Na jednoj strani bine postavite u polukrug kauč i dovoljan broj stolica.

* * *

Scena: Troje ili četvoro mladih penju se na scenu i opušteno razgovaraju. Sedaju na kauč ili stolice.

* * *

Mlada osoba br. 1: U redu, možemo li otpočeti sa molitvom?

“Oče, okupili smo se danas ovde da bismo razgovarali o tome kako možemo upotrebiti svoje talente da bismo vodili druge ljude ka

Isusu. Budi sa nama, vodi nas i pomozí nam da unesemo pozitivnu promenu u život onih koje iz dana u dan srećemo. Amin”.

Bilo je zaista puno izazova u tome što je pastor rekao, kada je napomenuo da svako ima neki duhovni dar ili talenat koji Bog želi da upotrebi da bismo druge dovedeli Isusu.

Mlada osoba br. 2: Da, bilo je. To mi je pomoglo da shvatim da ne koristim svoje duhovne darove u onoj meri u kojoj bi trebalo. Zaista je lako ići kroz život ne razmišljajući o onima koji su oko nas, i kojima treba reč utehe i nade u Isusu.

Mlada osoba br. 3: Bio sam zaista impresioniran misionom pričom koju smo imali pre nekoliko sedmica o službi imigrantima u Portugalu, blizu Lisabona. Samo zamisli... Adventisti, imigranti pomažu drugima u svojoj zajednici tako što dele hranu, odeću i kućne potrepštine onima koji su nezaposleni, ili svojim poslom ne mogu da zarade dovoljno da prehrane svoju porodicu. Ljudi često zanemaruju imigrante, ali njima je potrebna pomoć da stanu na svoje noge, da shvate kako stvari funkcionišu u njihovoj novoj zemlji, da nauče jezik, tako da mogu da se uklupe u društvo kao produktivni građani. Shvatio sam, iz te priče takođe, da adventistička crkva u tom gradu napreduje i raste.

Mlada osoba br. 2: Da, sećam se toga. Mene je dirnula druga priča o toj crkvi. Žena koja nikada ranije nije bila u adventističkoj crkvi otišla je u crkvu nakon ponovljenih poziva. A onda se preselila u drugu zemlju i osetila usamljenom, pa je poželela da pronade crkvu. Tražila je po celom Parizu dok je nije našla. Nikada ona ne bi tražila adventističku crkvu da joj vernici crkve u njenom mestu, u Portugalu, nisu, svojim delima, pokazali Božiju ljubav.

[Mlada osoba br. 5 a možda i još neka ulazi na scenu i seda, izvjavajući se što je zakasnila.]

Mlada osoba br. 1: Dakle, šta možemo učiniti da bismo predstavili otvorene Božije ruke i koristili Njegove darove da dosegneмо druge za Isusa?

Mlada osoba br. 4: Ja pohađam državnu školu i znam da je zaista teško zainteresovati ljude da dođu u crkvu. Ponekad me deca zadirkuju i nazivaju “dobri dečko”. Većina dece i mladih koje sam pozvao u crkvu nisu bili zainteresovani za to. Voleo bih kada bismo imali aktivniju omladinsku grupu koja bi zainteresovala decu i mlade koji ne idu u crkvu.

Mlada osoba br. 5: Čekaj! Zakasnio sam zato što sam pripremao misioni izveštaj za sledeću sedmicu, i tamo je reč o Češkoj i grupi mladih koji rade upravo to – osnivaju omladinske grupe koje služe srednjoškolcima i studentima [*Vadi misioni izveštaj iz torbe i otvara ga*]. Sastaju se svake večeri u toku sedmice. Na tim sastancima sene bave samo religioznim temama. Ponekad organizuju grupe za učenje engleskog jezika, ili diskusije o nekim temama interesantnim za mlade, ili biblijskim temama u svetlu Božije reči.

Najbolje je to što ovaj sistem funkcioniše! Mladi ljudi mogu pozvati svoje prijatelje da dođu na neki od tih sedmičnih sastanaka, samo da upoznaju neke druželjubive ljude, da popiju neku toplu čokoladu, čaj ili sok, i da razgovaraju. Niko ne propoveda, ne skuplja se dar i niko te ni zbog čega ne osuđuje. To je jedno toplo mesto u kome se svi osećaju dobrodošlim. Voleo bih kada bi naši mladi pokrenuli nešto slično u našoj crkvi.

Mlada osoba br. 3: Možemo li pitati vođu mladih da nam pomogne da otpočnemo sa nečim sličnim ovde? Kada bismo mogli da pozovemo svoje prijatelje u crkvu na neobavezni sastanak, nešto što bi im se svidelo, možda bi bili spremniji da saznaju više o tome ko smo i zašto radimo to što radimo.

[*Mladi ljudi nastavljaju tiho da razgovaraju i sa zanimanjem posmatraju naratora koji izlazi na podijum*]

Narator: Bogu ukazujemo čast kada koristimo svoje talente i duhovne darove da zadobijemo druge za Isusa. Ovog tromesečja čuli smo kako vernici imigrantske crkve u okolini Lisabona pomažu drugim imigrantima, pružajući im ne samo fizičku pomoć, već i duhovno ohrabrenje. Zbog njihove ljubavi koja se pokazuje na delu, crkva

tamo napreduje. Vernicima crkve neophodan je veći prostor u kom će moći da skladište hranu, odeću i kućne potrepštine koje dobijaju za podelu onima kojima su potrebni. Njima je potreban društveni uslužni centar. Potrebne su im učionice koje će upotrebljavati za raznovrsne tečajeve – o oslobađanju od stresa, ostavljanju pušenja, kao i seminare za obučavanje mladih osoba kako da žive odgovornim životom. Potrebna im je takođe sala za bogoslužjenje, gde neće biti na smetnji komšijama iz zgrade u stanu koji sada iznajmljuju.

Čuli smo takođe za rastuću romsku adventističku zajednicu u Bugarskoj. Crkva u zapadnoj Bugarskoj okuplja se na bogoslužjenja u jednom stanu. Prostora u tom stanu skoro da i nema jer je sve prepuno, tako da mnogi ostaju izvan stana i ne mogu da prisustvuju bogoslužjenju. Oni se sastaju nekoliko puta u toku sedmice i crkva je svaki put puna. Oni takođe moraju da budu tihi, jer njihove komšije ne vole da ih neko ometa petkom uveče, subotom ujutru, ili tokom sastanaka usred sedmice.

Na kraju, radujemo se što smo mogli da čujemo izveštaj o “INRI putu”, omladinskoj službi koja pomaže mladima da upoznaju adventističku crkvu u Češkoj. Prijateljstvo se pokazalo kao snažan pokretač. Mnogi mladi adventisti vratili su se u crkvu, a njihovim delovanjem drugi mladi su otkrili crkvu.

Danas imamo priliku da podupremo rad naše braće i sestara u zemljama Interevropske divizije dok se trude da predstavu Božije ruke otvorene prema onima kojima treba pomoć, Njegovo srce onima koji su ostali bez nade, Njegovu ljubav prema onima koji su nevoljeni. Otvorimo svoje srce i priložimo darove za trinaestu subotu, tako da naša braća i sestre mogu da napreduju, a zatim krenimo njihovim stopama i koristimo svoje talente i darove da bismo doveli druge u našu zajednicu vere.

[Prikupljanje darova]

IZVOR INFORMACIJA ZA ČITAOCE —

Za više informacija o raznovrsnim, kulturološkim, istorijskim specifičnostima Bugarske, Češke i Portugala obratite se svojoj lokalnoj biblioteci ili putničkoj agenciji

Onlajn informacije: Adventistički misioni vebsajt sadrži dodatni materijal za misionu prezentaciju. Potražite reči i pesme

na češkom, slovačkom, bugarskom, ili romskom jeziku. Kao dodatak potražite dodatne informacije za aktivnosti u tim zemljama. Posetite sajt www.AdventistMission.org.

Adventistički misioni DVD je besplatan prilog časopisu u kome se mogu videti priče iz zemalja o kojima smo govorili, kao i o Svetskoj misiji adventističke crkve. Zamolite vođu subotne škole da vam napravi jednu kopiju DVD-a, ili posetite sajt www.AdventistMission.org

Sredstva za ostvarenje cilja

Usredsredite svoju pažnju na svetsku misiju i povećajte sedmična misiona darivanja. Zatražite od vašeg odbora subotne škole da vam postavi cilj misionih darivanja. (Postavite malo viši cilj nego za prošlo tromesečje, podelite sumu sa 14: 12 redovnih tromesečnih delova i 2 dela za trinaestu subotu). Pokažite nedeljni grafikom napretka prema postavljenom tromesečnom cilju.

Podsetite vernike da misioni rad crkve širom sveta zavisi od subotnoškolskog misionog dara koji se prilaže svake sedmice. Dvanaeste subote izvestite vernike o prikupljenim misionim darovima tokom proteklog tromesečja. Ohrabrite ih da udvostruče ili utrostruče svoje normalne misionke darove za trinaestu subotu. Na kraju subotne škole, odmah izvestite vernike o prikupljenim sredstvima. Ova brza povratna informacija o prikupljenim sredstvima ohrabriće mnoge da nastave da prilažu svoje misionke darove.

Jedan od projekata ovog tromesečja je dosegnuti mlade ljude studentskog uzrasta u Češkoj, Slovačkoj i Bugarskoj. Nacrtajte mapu ovih zemalja i označite njihove glave gradove.

PROJEKTI

- Crkveni centar za pomoć imigrantima i crkva u okolini Lisabona u Portugalu
- Evanđeoski omladinski program namenjen studentima na glavnim državnim univerzitetima u Češkoj i Slovačkoj

- Crkva za vernike romske nacionalnosti na zapadu Bugarske
- Dečiji projekat: Centar za bogosluženje namenjen deci u crkvi na zapadu Bugarske

BUDUĆI PROJEKTI TRINAESTE SUBOTE

- U četvrtom tromesečju biće govora o TED-u (Transevropskoj diviziji). Specijalni projekti:
- Izgradnja dodatnih spavaonica na Njubold koledžu u Engleskoj,
- Izgradnja evanđeoskog centra u Atini u Grčkoj,
- 3D biblijski evanđeoski program širom Divizije,
- Omladinski centar za obuku mladih vernika na Ohridu u Makedoniji,
- Organizovanje omladinskog programa namenjenog deci i mladima od najmlađeg uzrasta do ranog tinejdžerskog doba širom Divizije.

Interevropska Divizija (IED)

IED Unije	Crkve	Grupe	Broj vernika	Populacija
Austrija	49	9	3,971	8,420,000
Bugarska	123	218	7,431	7,476,000
Češko-Slovačka	184	45	9,688	15,660,000
Francusko-Belgijska	149	27	15,254	76,071,000
Italijanska	109	23	9,518	61,261,000
Severnonemačka	345	16	19,628	47,245,000
Portugalska	97	26	9,249	10,782,000

Rumunska	1,092	258	66,867	21,848,000
Južnonemačka	220	14	15,420	34,510,000
Španska	108	40	16,338	47,043,000
Švajcarska	50	5	4,377	7,926,000
UKUPNO	2,526	681	177,741	388,242,000

Statistička tabela napravljena sa podacima do 09/2012.